

badstad die de toenmalige monarch nauw aan het hart lag. Hoewel zijn oponthouden ginds, begin de 20ste eeuw, reeds veel minder in aantal en qua intensiteit danig verflauwd waren. Zijn zeer jonge tweede vrouw, de zg. *Barones de Vaughan*, en hun beider kinderen, alsook en meer nog het rusteloze, intense reizen naar en in het buitenland (het jacht de 'Alberta', naar de Côte d'Azur, naar diverse kuuroorden ter leniging van zijn kwalen) droegen nu zijn voorliefde en sympathie, zijn reisdoelen weg.

En dan - in het bruisend seizoenleven, volop in gang, nu eens met de pracht van de zon op een grijsblauwe zilte zee en met wat koelte en lichte wind op het mulle vergulde zand, dan al eens onderbroken door een mindere, niet prettige dag qua kwakkelende weersgesteldheid - mankeerde meer dan eens zijn zeventigjarige, rijzige koninklijke gestalte als spilfiguur in het wereldje van **zomers Oostende**. Dat - miskennen wij het niet en ondanks diens staat van ongenade van nu - toenmaals zovéél aan zijn gulle gunsten en verblijven aldaar te danken had, - en dat verduiveld goed wist en voor haar broodwinning en algemeen welvaren, succes en prestige zeer goed kon gebruiken!

Het Marie-Joséplein: wat souvenirs

verteld door **Gerard DESSEYN**

Op het "pleintje"

Op het Marie-Joséplein - je weet wel, boets middenin stad - staat een borstbeeld van August Beernaert, eertijds een politicus met naam en faam. Omkaderd door een prachtig smeedijzeren hekken, in 't groen van twee hoge bomen. Rondom hem een kleurrijke, vaak wisselende bloemenpracht.

Eens hebben dronken Noorse matrozen, na een nachtje "stappen", dit standbeeld beklommen en hem een matrozenmuts opgezet ...

Deze geboren Oostendenaar (26 juli 1829 - Luzern [Zwitserland], 6 oktober 1912) die zich naderhand te Brussel vestigde, ontving precies honderd jaar geleden de 'Nobelprijs voor de Vrede' (1909) om zijn optreden als Belgisch vertegenwoordiger, met groot gezag, tijdens de Internationale Vredesconferentie van 1899 en 1907 (1). Dit is honderd jaar eerder dan President Obama!!!

Rond het "pleintje"

... waren ook andere dingen te beleven. Zo op een donderdagmiddag. Een vrouw had op de markt een krielhaantje gekocht. Fier als een gieter toonde zij haar aankoop aan een drietal keuvelende taxichauffeurs. Het levende dier stak eventjes de kop uit, uit de niet te zorgvuldige afscherming van zijn voorlopig verblijf. En koos, tot ontsteltenis van de vrouw maar tot jolijt van de taximannen, voor de vrijheid!

Onmogelijk hem nog te pakken te krijgen. Schoolgaande jeugd heeft het tevergeefs geprobeerd. Zij deelden zelfs hun boterhammen met hem! 's Nachts sliep hij veilig, hoog op een tak van één der bomen. Overdag pikte de vogel, eenzaam parmantig stappend, hier en daar een pier uit de grond of een weggegooid stukje brood. Het dier was er zich niet van bewust dat zijn gekraai, in de vroege morgen, de omwonende "stadsmensen" uit hun slaap wekte ... Maar ook zij konden er niets aan doen ...

Vier dagen verbleef hij op zijn Prinselijk Domein. Helaas, op een morgen kraaide de haan niet meer. Elkeen die van zijn verblijf afwist, vroeg zich af: wát was er gebeurd ??? Bouwvakkers van

een appartementsgebouw in aanbouw, lagen, volgens mij, aan de basis van zijn verdwijning. Door honger gekweld werd hij in een kelder gelokt en ja, mogelijks eindigde hij, ergens, als *coq au vin* ... De haan, die kraaide niet meer . .

Eerste vrouwelijke taxichauffeur

Op een dag stond tussen de wachtende taximannen aan 't pleintje (2) een vrouw met haar wagen aan te schuiven..Dàt was nieuw, dat hadden wij nog niet gezien ... Inderdaad, zij wachtte haar beurt af en deed haar werk, als een vent. Zij deed geen nachtritten. Het gebeurde wel eens dat zij bij ons een koffie kwam drinken of een toiletbezoek bracht. Bij één dezer vertelde zij volgende anekdote:

“Suzy” had een vaste koers, d.w.z. op een afgesproken dag en uur, een zelfde klant naar zijn of haar vaste bestemming brengen. Zo gebeurde met een dergelijke klant: een dame die buiten de stad een *bar* runde met *blauwe lichten* (niet te verwarren met de zwaailichten van de politie). Bij het instappen vroeg de klant haar om even halt te houden ten einde een paar boodschappen op te halen in de winkelstraat. Na drie keren in- en uitstappen – nu eens vooraan, dan weer achteraan, de pakjes opstapelend op de achterbank – het dichtslaan van de deuren, plaats nemend – eens voor-, dan weer achteraan, ... Het maakte “Suzy” danig “nerveus”.

“Oké, zet maar aan”, klonk het. Zij hoorde de deur achteraan dichtgooien en alles lag keurig op de achterbank ... Vijf kilometer buiten de stad bemerkte zij – tot haar ontzetting, ja tot haar paniek – dat haar passagierster *niet aan boord was!!!*

Sebiet en in volle vaart terug naar haar laatste stop in die winkelstraat. Ha, daar trof “Suzy” die “stoeipoes”, haar opwachgend, rillend van de kou, aan. Zij dacht dat haar cliënt ingestapt was, nadat zij mantel en inkoop op de achterbank van de taxi had gedeponereerd” ...

Kort geleden kwam ik van “de Witten” te weten dat, helaas, “Suzy” niet meer reed. Zij is een paar jaar geleden overleden. Ik had haar graag, vóór haar laatste rit, *vaarwel* gezegd ...

(1) Grote Winkler Prins, deel 3, p. 369.

(2) (N.v.d. R.): De site van de taxi's was, gedurende tientallen jaren, gelegen aan de zijde van het Marie-Joséplein die haaks stond op het grote, langwerpige terras van het “Hôtel-Brasserie du Parc”, de apotheek en andere winkels, tussen de Leopold II-laan en de Madridstraat. Pas enkele jaren geleden, is het rond het einde van de 20ste eeuw? , - na het verkeersvrij maken van de ruimte alwaar de tram haar draai neemt om dan aan het tramhuisje halt te houden en die omzoomd werd met een ketting – kregen de taxi's een nieuwe standplaats, *place Marie-José*, aan de zijde van de Leopold II-laan, toegewezen

Bezoekt onze thematentoonstelling

van 02 oktober tot 27 november 2010

DE NIJVERHEID OP DE OOSTEROEVER

samengesteld door Davidsfonds Vuurtorenwijk